यः शश्वतो मंहि एनो दधानान्। अमन्यमानाञ्छरुआ जघान।
यः शर्धते नानुददाति शध्यां। यो दस्योर्हन्ता स जनास इन्द्रः ॥ १० ॥
यः शम्बरं पर्वतेषु क्षियन्तम्। चत्वारिंश्यां शरदि अन्वविन्दत्।
ओजायमानं यो अहिं जघान। दानुं शयानं स जनास इन्द्रः ॥ ११ ॥
5 यः सप्तरश्मिर्वृषभस्तुविष्मान्। अवासृजत्सर्तवे सप्त सिन्धून्।
यो रौहिणमस्फुरद्वज्रबाहुः। द्यामारोहन्तं स जनास इन्द्रः ॥ १२ ॥
द्यावा चिदस्मै पृथिवी नमेते। शुष्माच्चिदस्य पर्वता भयन्ते।
यः सोमपा निचितो वज्रबाहुः। यो वज्रहस्तः स जनास इन्द्रः ॥ १३ ॥
यः सुन्वन्तमवति यः पचन्तम्। यः शंसन्तं यः शशमानमूती।
10 यस्य ब्रह्म वर्धनं यस्य सोमः। यस्येदं राधः स जनास इन्द्रः ॥ १४ ॥
यः सुन्वते पचते दुध्र आ चित्। वाजं दर्दर्षि स किलासि सत्यः।
वयं त इन्द्र विश्वह प्रियासः। सुवीरासो विदथमा वदेम ॥ १५ ॥

---

7. An die Âditja (2,27).

इमा गिर आदित्येभ्यो घृतस्नूः। सनाद्राजभ्यो जुह्वा जुहोमि।
शृणोतु मित्रो अर्यमा भगो नः। तुविजातो वरुणो दक्षो अंशः ॥ १ ॥
15 इमं स्तोमं सक्रतवो मे अद्य। मित्रो अर्यमा वरुणो जुषन्त।
आदित्यासः शुचयो धारपूताः। अवृजिना अनवद्या अरिष्टाः ॥ २ ॥
त आदित्यास उरवो गभीराः। अदब्धासो दिप्सन्तो भूरिक्षयाः।
अन्तः पश्यन्ति वृजिनोत साधु। सर्वं राजभ्यः परमा चिदन्ति ॥ ३ ॥
धारयन्त आदित्यासो जगत्स्थाः। देवा विश्वस्य भुवनस्य गोपाः।
20 दीर्घाधियो रक्षमाणा असुर्यम्। ऋतावानश्चयमाना ऋणानि ॥ ४ ॥
विद्यामादित्या अवसो वो अस्य। यदर्यमन्भय आ चिन्मयोभु।
युष्माकं मित्रा वरुणा प्रणीती। परि श्वभ्रेव दुरितानि वृज्याम् ॥ ५ ॥
सुगो हि वो अर्यमन्मित्र पन्थाः। अनृक्षरो वरुण साधुरस्ति।
तेन आदित्या अधि वोचता नः। यच्छक्ता नो दुष्परिहन्तु शर्म ॥ ६ ॥
25 पिपर्तु नो अदिती राजपुत्रा। अति द्वेषांसि अर्यमा सुगेभिः।
बृहन्मित्रस्य वरुणस्य शर्म। उप स्याम पुरुवीरा अरिष्टाः ॥ ७ ॥
तिस्रो भूमीर्धारयन्त्रीरुत द्यून्। त्रीणि व्रता विदथे अन्तरेषाम्।
ऋतेनादित्या मंहि वो महित्वम्। तदर्यमन्वरुण मित्र चारु ॥ ८ ॥
त्री रोचना दिव्या धारयन्त। हिरण्ययाः शुचयो धारपूताः।
30 अस्वप्नजो अनिमिषा अदब्धाः। उरुशंसा ऋजवे मर्तिआय ॥ ९ ॥